

Pro Tajemství Bible zpracoval tým překladatelů pod vedením Ladislava Hodače.

Matouš 20:28a *Stejně jako Syn člověka nepřišel, aby si nechal posloužit, ale aby posloužil...*

Not for Himself, but for others, He lived and thought and prayed. From hours spent with God He came forth morning by morning, to bring the light of heaven to men. Daily He received a fresh baptism of the Holy Spirit. In the early hours of the new day the Lord awakened Him from His slumbers, and His soul and His lips were anointed with grace, that He might impart to others. His words were given Him fresh from the heavenly courts, words that He might speak in season to the weary and oppressed. "The Lord God hath given Me," He said, "the tongue of the learned, that I should know how to speak a word in season to him that is weary: He wakeneth morning by morning, He wakeneth Mine ear to hear as the learned." Isaiah 50:4. COL 139.1

COL – Kristova podobnost 139.1 Pán Ježíš se modlil, myslel a žil pro jiné. Každé ráno trávil hodiny ve společenství s Otcem a pak lidem přinášel nebeské světlo. Denně přijímal křest Duchem svatým. Na úsvitu každého dne Jež Otec probouzel a naplnil Jeho srdce i ústa milostí, aby ji mohl předávat lidem. Každý den dostával z nebe svěží poselství, aby jím mohl v příhodné chvíli oslovit ztrápené a unavené. **Izajáš 50,4** *"Hospodin dal mi jazyk učedníků, abych uměl zemdleného podpírat slovem. On mě probouzí každého jitra, probouzí mi uši, abych slyšel jako učedníci."* (srv. PM 68.2)

His doctrine dropped as the rain; His speech distilled as the dew. In the character of Christ was blended such majesty as God had never before displayed to fallen man and such meekness as man had never developed. Never before had there walked among men one so noble, so pure, so benevolent, so conscious of His godlike nature; yet so simple, so full of plans and purposes to do good to humanity. While abhorring sin, He wept with compassion over the sinner. He pleased not Himself. The Majesty of heaven clothed Himself with the humility of a child. This is the character of Christ. 5T 422.1

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 422.1 Jeho učení skrápělo jako déšť, Jeho řeč se rozprostírala jako rosa. V Kristově charakteru se mísil takový majestát, jaký Bůh nikdy předtím padlému člověku neprojevil, a taková mírnost, jakou člověk nikdy nevyvinul. Nikdy předtím nechodil mezi lidmi někdo tak vznešený, čistý, dobrotivý, někdo tak božské podstaty; a přitom tak prostý, tak plný plánů a záměrů konat dobro pro lidstvo. Ačkoli se mu hřích protivil, soucitně plakal nad hříšníkem. Nehledal svůj prospěch. Majestát z nebes se oblékl do pokory dítěte. Takový je Kristův charakter.

He pitied and loved not only those who sought to be obedient and loving, but those also who were wayward and perverse. Jesus has not changed; He is the same yesterday, today, and forever, and He still loves and pities the erring, seeking to draw them to Himself, that He may give them divine aid. He knows that a demon power is struggling in every soul, striving for the mastery; but Jesus came to break the power of Satan and to set the captives free. ML 300.3

ML – Můj život dnes 300.3 Neprojevoval lásku a soucit jen těm, kdo usilovali o to být poslušní a milující, ale i těm, kdo byli svéhlaví a zvrácení. Ježíš se nezměnil, je stejný včera, dnes i navěky a stále se slitovává a miluje bloudící a snaží se je přitáhnout k sobě, aby jim mohl poskytnout božskou pomoc. Ví, že v každém nitru probíhá zápas s démonskou silou, která usiluje o nadvládu; Ježíš však přišel, aby zlomil satanovu moc a osvobodil zajatce.

Izaiáš 61:1-3 ¹Duch Panovníka Hospodina je na mně, protože mne Hospodin pomazal. Poslal mne přinášet radostnou novinu pokorným [ubohým], ovázat rány zlomeným v srdci, vyhlásit zajatcům propuštění a vězňům otevření žaláře [zaslepeným otevření zraku]; ²vyhlásit rok Hospodinovy přízně a den pomsty našeho Boha; potěšit všechny truchlící; ³zajistit pro truchlící na Sijónu, aby jim byla dána čelenka místo popela, olej veselí místo truchlení, závoj chvály místo ducha malomyslnosti. Budou nazváni: Duby spravedlnosti, setba Hospodinova, aby byl oslaven.

His messages of mercy were varied to suit His audience. He knew “how to speak a word in season to him that is weary” (Isaiah 50:4); for grace was poured upon His lips, that He might convey to men in the most attractive way the treasures of truth.... DA 254.2

DA – Touha věků 254.2 Poselství milosti vždy přizpůsoboval svým posluchačům. **Izajáš 50,4** “**Uměl unaveného podpírat slovem**”. Mluvil laskavě, Jeho rty doslova oplývaly milostí, aby lidem přiblížil poklady pravdy tím nejpřitažlivějším možným způsobem.... (srv. TV 157.4)

His tender compassion fell with a touch of healing upon weary and troubled hearts. Even amid the turbulence of angry enemies He was surrounded with an atmosphere of peace. The beauty of His countenance, the loveliness of His character, above all, the love expressed in look and tone, drew to Him all who were not hardened in unbelief. Had it not been for the sweet, sympathetic spirit that shone out in every look and word, He would not have attracted the large congregations that He did. The afflicted ones who came to Him felt that He linked His interest with theirs as a faithful and tender friend, and they desired to know more of the truths He taught. Heaven was brought near. They longed to abide in His presence, that the comfort of His love might be with them continually. DA 254.4

DA – Touha věků 254.4 Jeho láska a soucit působily na srdce unaveného a zarmouceného člověka jako hojivý balzám. I uprostřed rozhněvaných nepřátel z Něho vyzařoval pokoj. Jeho půvab a klid, příjemná povaha a především láska, která se odrážela v Jeho pohledu i projevu, přitahovaly každého, kdo se nezatvrdil v nevíře. Nebýt laskavého a soucitného přístupu vycházejícího z každého pohledu i slova, nechodily by za Ním tak veliké zástupy. Trpící, kteří za Ním přicházeli, cítili, že o ně má zájem jako jejich věrný přítel, a chtěli lépe poznat pravdy, kterým učil. Přiblížilo se k nim nebe. Toužili být stále s Ním, aby se mohli bez přestání těšit z Jeho lásky. (srv. TV 157.6)

Jesus watched with deep earnestness the changing countenances of His hearers. The faces that expressed interest and pleasure gave Him great satisfaction. As the arrows of truth pierced to the soul, breaking through the barriers of selfishness, and working contrition, and finally gratitude, the Saviour was made glad. When His eye swept over the throng of listeners, and He recognized among them the faces He had before seen, His countenance lighted up with joy. He saw in them hopeful subjects for His kingdom. When the truth, plainly spoken, touched some cherished idol, He marked the change of countenance, the cold, forbidding look, which told that the light was unwelcome. When He saw men refuse the message of peace, His heart was pierced to the very depths. DA 255.1

DA – Touha věků 255.1 Ježíš velmi pozorně a s uspokojením sledoval, jak se mění výraz tváře Jeho posluchačů. Vyzařoval z nich zájem a radost. Spasitele těšilo, když pravda pronikala do jejich srdcí, bořila zdi sobectví, vedla je k pokání a nakonec i k vděčnosti. Když v zástupu posluchačů rozpoznal známé tváře, rozzářil se radostí. Viděl v nich nadějně obyvatele svého království. Když se jasně vyslovená pravda dotkla některé z opečovávaných model, zaznamenal změnu. Chladný a odmítavý

pohled svědčil o neochotě přijmout světlo. Takové zavrhování poselství pokoje pro Ježíše bylo jako bodnutí nožem. Vždy Ho to velmi zraňovalo. (srv. TV 158.1)

Our Redeemer thirsts for recognition. He hungers for the sympathy and love of those whom He has purchased with His own blood. He longs with inexpressible desire that they should come to Him and have life. As the mother watches for the smile of recognition from her little child, which tells of the dawning of intelligence, so does Christ watch for the expression of grateful love, which shows that spiritual life is begun in the soul. DA 191.1

DA – Touha věků 191.1 Náš Vykupitel dychtí po přijetí, po lásce a pochopení lidí, které vykoupil svou vlastní krví. Jeho touha po tom, aby k Němu přišli, a On jim mohl dát život, je nepopsatelná. Stejně jako matka čeká na úsměv dítěte jako na důkaz pokroku jeho duševního vývoje, očekává i Kristus projevy vděčnosti a lásky, jež jsou důkazem toho, že člověk začal žít duchovním životem. (srv. TV 116.4)

The work of Christ was largely composed of personal interviews. He had a faithful regard for the one-soul audience; and that one soul has carried to thousands the intelligence received. —The Review and Herald, May 9, 1899. Ev 58.1

Ev – Evangelizace 58.1 Kristovo dílo se z velké části skládalo z osobních rozhovorů. Vážil si být i jediného posluchače, věnoval mu náležitou pozornost. Tento člověk potom předal získané poznatky tisícům lidí. - The Review and Herald, 9. května 1899.

Even the crowd that so often thronged His steps was not to Christ an indiscriminate mass of human beings. He spoke directly to every mind and appealed to every heart. He watched the faces of His hearers, marked the lighting up of the countenance, the quick, responsive glance, which told that truth had reached the soul. Ed 231.2

Ed – Výchova 231.2 Ani zástup, který jej často následoval, nebyl pro Krista anonymní masou lidí. Hovořil přímo a konkrétně, působil na každou mysl a apeloval na každé srdce. Pozoroval tváře svých posluchačů. Když zahlédl rozzářený obličej, věděl, že se pravda dotkla nitra. (srv. Vy 136.9)

Christ was presented before me, and His manner of talking; and there was a sweet melody in His voice. His voice, in a slow, calm manner, reached those who listened, and His words penetrated their hearts, and they were able to catch on to what He said before the next sentence was spoken. Ev 670.2

Ev – Evangelizace 670.2 Byl mi představen Kristus a Jeho způsob mluvení. Jeho hlas zněl líbezně a pomalým, klidným způsobem se dostával k posluchačům. Jeho slova pronikala do jejich srdcí a oni byli schopni pojmout, co říká, dříve, než vyslovil další větu.

Marek 12:37b ³⁷ ... [A velký zástup mu rád naslouchal.](#)

He spoke of those truths that relate to the conduct of life and that unite man with eternity. Ed 81.1

Ed – Výchova 81.1 Hovořil o pravdách, které se vztahují ke způsobu života a které spojují člověka s věčností. (srv. Vy 49.7)

Jan 1:12-13 ¹²Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc [oprávnění] stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno. ¹³Ti se nenarodili z krve [otcovy a matčiny] ani z vůle těla ani z vůle muže, nýbrž z Boha.